

Men tanken på att leva vidare så här var outhärdlig. Peter var världens bästa man, världens bästa pappa och vi hade ett jämnställt förhållande. Vad var mitt problem? Ska det inte kännas så här efter 24 år? Att man inte har någon glöd, så är det väl för alla? Det var mycket tankar och funderingar som for genom mitt huvud och jag ville verkligen inte prata med någon om detta.

Att jag skulle dra in Peter i denna tanke var helt otänkbart. Detta handlade om mina känslor och Peter kunde inte göra något för att mina känslor skulle förändras. Jag kände att vi mer var som vänner. Vi fixade alltid allt arbete hemma tillsammans men jag hade aldrig någon större längtan efter Peter. Jag funderade från januari till augusti detta år och det var ingen rolig period. Jag var som sagt ofta ute och sprang och det var min frizon. Ibland grät jag så att tårarna strömmade men det var en viktig process för mig.

Jag funderade självklart mycket också på hur det skulle bli med allt det praktiska om jag skulle skilja mig. Jag kunde ju inte mycket när det gällde teknik eller hantverk. Hur skulle ekonomin bli om jag blev själv? Självklart mycket tuffare. Var skulle jag ha råd att bo? Hur skulle vi göra med Max? Jag tänkte också en hel del på att vara helt ensam. Det skrämde mig såklart. Att inte ha någon att stötta sig emot eller planera tillsammans med. Men någonstans så var magkänslan starkare än någonting annat.

Under denna tid så märkte eller såg inte Peter att något var annorlunda med mig. Han frågade aldrig om något inte var som det skulle och jag vet inte om jag dolde det bra eller om jag hade slagit av känslorna? Det var viktigt för mig att få fundera i fred om detta. Peter sa ofta när det blev officiellt att vi skulle skilja oss att han tyckte att jag skulle ha delat med mig av mina tankar under denna tid. Men om jag hade yppat en tiondel av mina tankar så skulle Peter ha gått på tå hemma för att göra allt rätt för mig och jag ville inte ha det så. Det här handlade bara om mig. Bara mig och vad jag kände och var jag stod och vad jag ville. När man har en så bra man som jag hade så är det väldigt svårt att komma fram till ett beslut. Om Peter hade varit alkoholist eller om han hade slagit mig eller om han inte kunde hantera pengar då hade jag ju haft något konkret att ta på. Men nu var Peter en bra man och det var inget fel på honom. Alla har vi brister men i stort menar jag att han är bra på det mesta. Men jag hade inte kärleken och längtan till honom och jag saknade glädjen. Exakt när dessa känslor kom, det har jag ännu inget svar på än idag. Hade jag förträngt dem innan barnen flyttade eller växte de fram i samband med att de flyttade? Jag har verkligen ingen aning.

Min häst fick ett tragiskt slut på sitt liv då hans skada i benet inte gick att göra något åt. Vi fick ta bort honom, han hade ont och det fanns ingen framtid. Det var jättetragiskt och jag kände mig så ledsen och